

S'OLIVA TRENCADA
(Paula Ferrer Soliveres. Primer premi: categoria 3)

Això era i no era un xiquet tarbener que no volia anar a escola per com el tractava sa seua mestra. S'anomenava Paco, tenia 9 anys, li agradava molt aidar a son pare en el camp i fugia des llibres quan podia. Sempre anava somicant, perquè no volia estudiar. Molts dies es quedava a casa o se n'anava amb son pare a la terra: li aidava a fer marge, a llaurar, a podar...

Sa mare es feia maleita i li feia la raó; però a ell li entrava per una orella i li eixia per s'altra. Faltava tant a classe que ses mestres ja no es crevien que estava malalt. Sa mare no sabia què fer d'ell, li posava excuses per no anar cap a escola. Un dia li feia mal sa panxa, s'altre sa gola i quan ja no sabia què inventar deia que tenia mal de cap. Això li va passar durant molt de temps fins que un dia ses mestres van planificar una excursió a Santa Margalida (Mallorca). En Paco, en saber-ho, va estar molt desvanit. Ell volia anar, va ser es primer a apuntar-se, però a sa seua mestra no li feia massa gràcia que anara a s'excursió un xiquet que mai acudia a classe. "Ai, Santa Bàrbera bendita, quanta paciència s'ha de tindre!"

Devora les 8 del matí, com cada dia, sa mare d'en Paco el despertava, li preparava es desdejuni, sa roba... i el deixava a punt per anar-se'n a escola. Es xiquet, un matí rere un altre, gronyia, somicava i arribava tocades les 9 per vore si el tiraven cap a casa, cosa que no passava mai. Així que, quan va entrar a sa seua classe es va adonar que ja no estava sa seua mestra Eugènia, perquè havia agafat una malaltia molt greu i s'havia donat de baixa. A sa porta en va trobar mestre nou amb qui ses coses varen començar a anar millor.

–Bon dia, xics, soc l'Arnau, el mestre. Ara substituiré sa vostra mestra fins que s'acabe aquest curs.

Es xiquets estaven desvanits, per fi se n'anava aquella mestra amargada. Una setmana després de s'acomiadament de l'Eugènia estava tot molt tranquil.

En Paco acudia tots es dies a classe, es xiquets aprenien molt amb ell i sempre estaven contents. L'Arnau era diferent i havia fet que es alumnes tingueren més interès i ganes d'anar a escola. Un des projectes que varen treballar a classe era conèixer d'on venia la gent de Tàrbena, com va ser sa repoblació i saber coses sobre es poble que visitarien a final de curs. Tot allò li interessava molt a en Paco i, gràcies a això, estava motivat per anar avear-se més coses.

Per fi va arribar es dia d'aquella excursió tan parlada al llarg de tot es curs. Varen llogar minibús que els duguera al port de Dénia on varen agafar es vaixell que els duria a aquell lloc tan desitjat per tots es xiquets. Quan arribaren a s'illa es varen dirigir amb autobús cap a Santa Margalida, es poble agermanat, i varen parar as primer hostel de la plaça Major. A l'endemà varen visitar alamon de coses. Varen pegar una volta pes poble, era molt bonic, amanoset i en un punt el vàrem conèixer.

En arribar a aquell hostel, varen sopar i cada xiquet se'n va anar a sa habitació que li pertanyia. A en Paco li va tocar la número 13. Era menuda, obscura sense un raig de llum i amb sorolls estranys. Estava cagat de por, però no va dir res. Va arribar s'hora de gitar-se. L'Arnau, el mestre, va revisar totes ses habitacions, va donar ses bones nits i es va gitar també. Tot s'hotel estava fosc i en silenci.

En Paco sentia sorolls, com si un grup de músics estigueren tocant en es seu costat. Es va assomar en es balcó i no s'esperava allò que va vore. Estaven assajant enmig des carrer, tindrien uns 12 anys. Sonava tan bé que en Paco va voler baixar a sentir-los.

–Hola, i tu qui ets? Va dir un xiquet d'allà.

–Hola, soc en Paco i vinc d'un poblet que es diu Tàrbena. Sentia música i he volgut eixir a vore què passava. Per cert toqueu prou bé. Què esteu fent?

–Naltros estem assajant enmig des carreró perquè no tenim on tocar i, si no tenim queixes des veïnat, seguirem tocant fins que algú ens llogui –va dir un xiqueta anomenada Èlia.

–M'agrada molt açò que feu. Però com heu après a tocar? –va preguntar en Paco.

–Sa meva àvia era compositora, li agradava molt es món de sa música. Tocava es piano, es clarinet, i es guitarró. També composava moltes obres; però per ser dona no les va poder donar a conèixer.

–Aleshores, gràcies a ella heu pogut ensenyar-vos a tocar?

–Exactament, vols formar part de sa nostra colla? T’ensenyarem alguna cançó coneguda.

–M’agradaria molt, però en 3 dies me’n torna a Tàrbena.

–Hi ha prou temps! –varen dir es xiquets.

L’endemà en Paco va parlar amb l’Arnau, es seu mestre, perquè el deixara anar-se’n amb aquella colla d’amics que havia fet aquella nit. Per sort, l’Arnau era un xicot fàcil de convèncer i el va deixar.

Tots junts se n’anaren a un camp d’oliveres a assajar, perquè de dia, enmig des carrer, molestaven i feia massa calor. En Paco va agafar es tabalet, un instrument que dominava des de feia un parell d’anys.

Sa primera obra que assajaren va ser *Sor Tomaseta*, una obra senzilla i molt coneguda per tot es poble. A poc a poc es va apuntar més gent an aquell grup de músics. Tocaven peces més difícils i s’agosaven a compondre alguna obreta.

Des rebombori que feien en aquell paratge ses olives cavien des arbres i rebotaven enterra. En Paco havia trobat sa seua passió, era feliç tocant es tabalet rodejat d’oliveres amb es seus nous amics.

Passada sa setmana no quedava una altra que anar-se'n cap a Tàrbena. Se'ls va fer curt es viatge i estaven tristos perquè tots es xiquets d'escola havien disfrutat alamon per s'illa; però en Paco va ser qui més ho va notar.

–Bé, colla, gràcies per tot. Tornaré en poder.

Un anys després en Paco va tornar a Santa Margalida, ja no amb s'escola, sinó a soles. Es va retrobar amb es seus amics des poble, es quals havien crescut i canviat tant que molts d'ells estaven desconeguts. I tornaren a ajuntar-se per tocar en es seu paratge, i tornaren a assajar, i tornaren a riure i tornaren a ser feliços fent música tots junts. Crearen una xaranga anomenada *S'Oliva Trencada*. Sonava bé i la gent jove els seguia, eren escoltats per tot arreu i anaven de festa en festa tocant.

En Paco va tornar on va ser feliç, com a casa: s'altra casa d'allà de la mar.